

V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT.

CLIVE CUSSLER

LEDOOVEC

NEUVĚŘITELNÝ VĚDECKÝ OBJEV SE ODITÁ VE ŠPATNÝCH
RUKOU. UVNITŘ LEDOVCE BUDE PĚKNĚ HORKO.

Ledovec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler
Ledovec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ledovec

Dobrodružství Dirka Pitta

CLIVE CUSSLER

ÚVOD

KDYŽ ODPOVÍDÁM NA OTÁZKU, KTERÁ JE MÁ NEJOBLÍBENĚJŠÍ KNIHA o Dirku Pittovi, obočí se pochybovačně pozvedají, říkám-li, že z intelektuálních důvodů to je Ledovec. Zápлетka není ani zdaleka tak složitá jako u mých pozdějších knih a ani nemá tak pokušivou ideu jako Vyzvedněte Titanic. Přece však znamenal určitý odklon od mých raných jednoduchých příběhových linií, jakými se vyznačuje Pacifický vír (Pacific Vortex!) nebo Středozevní loupež (Mediterranean Caper). Ledovcem jsem zahájil řadu románů složitých zápletek s dvaceti i více postavami. Tím, že jsem nechal příběh odstartovat na Islandu a skončit u Pirátů Karibiku v Disneylandu, rozkryl jsem výhody mnohotvárného prostředí a jeho atraktivity pro čtenáře. Ledovec znamená ještě v jednom ohledu odklon od ostatních knih série s Dirkem Pittem. Až budete někde v polovině knihy, možná vás napadne, že Pittův nerozlučný společník Al Giordino má patrně na práci něco jiného a už se neukáže. Už si nevybavím, proč jsem ho vynechal. Potom už se to ale nikdy nestalo. Rád si představuji, že se ve mně skrývá hodně z Dirka Pitta. Ale popravdě řečeno, nejspíš je v něm více ze mě. Na rozdíl od Iana Fleminga a sira Arthura Conana Doylea, kteří své hrdiny Jamese Bonda a Sherlocka Holmesa nenáviděli a pokoušeli se je zabít, Pitt a já jsme dobří kamarádi. Sblížili jsme se tak, že mě nikdy nenapadlo napsat něco, kde by chyběl.

C.C., srpen 1995

PROLOG

SPÁNEK POD PRÁŠKY POMALU USTUPOVAL A DÍVKA ZAPOČALA BOLESTNÝ boj o návrat k vědomí. Slabé a mlhavé světlo se dotklo jejích zvolna otevíraných víček a chřípí jí zaplnil nepříjemný, hnilobný zápach. Byla nahá, celou plochou zad se opírala o vlhkou, žlutavou stěnu pokrytou slizem. Tohle není skutečné, je to nemožné, pokoušela se přesvědčit sebe samu během procitání. Musí to být nějaký děsivý sen. A pak znenadání, dříve než v sobě stačila potlačit klíčící hrůzu, žlutý sliz pokrývající i podlahu se vzedmul a začal se plazit po stehnech jejího bezbranného těla. Vyděšená k smrti začala křičet. Křičela jako smyslů zbavená, zatímco slizký výběžek šplhal výš a výš po její nahé zpoceně kůži. Oči jí téměř vylezly z důlků, jak se bezmocně bránila. Bylo to marné, zápěstí i kotníky měla pevně připoutané k slizkému povrchu stěny. Pomalu, velice pomalu se hnusný sliz vydal na cestu přes její ňadra. A právě v tom okamžiku, zrovna když se nevýslovná hrůza prodrala na dívčiny rty, rachot a přízračný hlas z neznáma rozezněl ztemnělou místnost. „Nerad vás ruším při studiu, poručíku, ale povinnosti volají.“

Poručík Sam Neth zaklapl knihu, kterou držel v ruce. „Ksaku, Rappe,“ obrátil se s mrzutým výrazem tváře k muži, který seděl vedle něho v pilotní kabině letadla, „pokaždé, když dojdou k zajímavé pasáži, vlezte mi do toho.“

Podporučík James Rapp ukázal na paperback, na jehož obálce byla vyobrazena dívka plácající se v louži žlutého slizu, kterou, jak Rapp usoudil, před utonutím chránila obrovitá nafouklá prsa. „Jak můžete číst takové škváry?“

„Škváry?“ Nethova tvář vyjadřovala bolest. „Nejenže se vměšujete do mého soukromí, podporučíku, ale ještě se stavíte do role mého osobního literárního kritika.“ Spráskl ruce v předstíraném zoufalství. „Proč mi vždycky musejí přidělit kopilota, jehož primitivní mozeček nedovede ocenit kvality moderního vytříbeného literárního stylu?“ Neth se natáhl a uložil knihu do nepraktické kapsy visící z bočního panelu hned vedle věšáku na kabáty. Bylo v ní už několik notně očtených magazínů nabízejících neoděná ženská těla v bezpočtu svůdných pozic, které svědčily o tom, že Nethův literární vkus má ke klasice daleko.

Neth si vzdychl, pak se pohodlně opřel a pohlédl oknem na moře pod nimi. Hlídkový letoun pobřežní policie Spojených států měl za sebou čtyři hodiny a dvacet minut z osmihodinového nudného a rutinního letu, během nějž měl pozorovat pohyb ledoců a zanášet jej do map. Viditelnost byla pod oblohou bez mraků prvotřídní a vítr sotva čeřil hladinu oceánu, což byly na severní Atlantik v polovině března výjimečné podmínky. Neth se čtyřmi členy posádky v kabině řídil a navigoval mohutný čtyřmotorový boeing, zatímco zbylá šestičlenná posádka se zabývala svými úkoly v nákladním prostoru, sledovala obrazovky radarů a obsluhovala další vědecké přístroje. Neth pohlédl na hodinky a pak v rozmáchlém oblouku otočil letoun a zamířil přímým kurzem k pobřeží Newfoundlandu. „Tak, to by bylo.“ Neth se uvolnil a sáhl opět po svém hororu. „Budte prosím taky trochu iniciativní, Rappe. Pokuste se mě nevyrušovat, dokud nebudeme v St. John's.“

„Pokusím se,“ odpověděl Rapp nakvašeně. „Jestli je ta knížka tak pouťavá, co kdybyste mi ji půjčil, až ji dočtete?“

Neth se ušklíbl. „Je mi líto. Ze své soukromé knihovny zásadně nic nepůjčuju.“ V tu chvíli to zapraskalo v jeho sluchátkách a Neth popadl mikrofon. „No, co se děje, Hadley?“

Vzadu, v matně osvětleném nákladním prostoru letadla, námořní důstojník I. třídy Buzz Hadley pozorně hleděl na obrazovku radaru, jejíž zelená zář dodávala jeho tváři nepřirozený nádech. „Ukazuje mi to tady divný věci, pane. Vzdálenost osmnáct mil, směr tři-čtyři-sedm.“

Neth přepnul mikrofon. „Ale no tak, Hadley. Co myslíte tím divný? Pozorujete ledovce, anebo jste si na přístrojích naladil film o Dráku-lovi?“

„Možná, že se nějak dostal k tomu vašemu hrůznému sexy románu,“ zamumlal Rapp. Hadley se ozval znovu: „Podle konfigurace a velikosti je to ledovec, ale vrací mi příliš silný signál na to, aby šlo jen o obyčejný led.“

„No tak dobrá,“ vzdychl Neth, „budeme se na to muset kouknout.“ Zaškaredil se na Rappa. „Buďte tak hodnej a vemte to kurzem tři-čtyři-sedm.“ Rapp přikývl, pohnul sloupkem řízení a docílil tak změny kurzu. Letadlo za doprovodu spolehlivého hřmění čtyř Pratt-Whitneyových pístových motorů a jejich permanentních vibrací elegantně zamířilo k nově stanovenému obzoru. Neth uchopil dalekohled a zamířil jej na nekonečnou modrou vodní plochu. Zaostril a snažil se ho za stálého chvění stroje držet v co nejstabilnější pozici. A pak to zpozoroval: bílý bod spočívající nehybně na lesklé safírové hladině. Ledovec v obou okulárech dalekohledu zvolna narůstal, jak letadlo zdolávalo vzdálenost, jež ho od něj dělila. Neth se znovu chopil mikrofonu. „Co tomu říkáte, Sloane?“

Poručík Jonis Sloan, hlavní pozorovatel ledovců na palubě hlídkového letadla, už ledovec bedlivě sledoval pootevřenými dveřmi nákladového prostoru hned za pilotní kabinou. „Běžný exemplář, kapesní vydání,“ zazněl ve sluchátkách Sloanův robotický hlas. „Tabulární ledová hora s příkrými svahy a zploštělým vrcholem. Výšku odhaduju tak na sedmdesát metrů a vážit může zhruba milion tun.“

„Běžný exemplář?“ Nethův tón prozrazoval, že je téměř zaskočený. „Kapesní vydání? Mockrát vám, Sloane, děkuji za velice barvitou charakteristiku. Přál bych si jednou mít takové kapsy,“ obrátil se k Rappovi. „Jakou máme výšku?“ Rapp nepřestal upírat zrak přímo před sebe. „Tři sta padesát metrů. Stejnou výšku, jakou jsme měli celý den... i včera... a taky předevčírem...“

„Jen si to ověřuju, děkuji vám,“ přerušil ho ironickým tónem Neth. „Neumíte si představit, Rappo, jak bezpečně se člověk mého věku cítí, když má řízení v rukou tak zářný talent, jako jste vy.“ Nasadil si na oči

poškrábané letecké brýle, zapnul si blůzu před nárazem studeného vzduchu a pak otevřel boční okénko, aby měl lepší výhled. „Tamhle je,“ upozornil Rappa. „Přelette nad ním několikrát a uvidíme...“

Stačilo pár vteřin a Nethova tvář byla rozbolavělá jako dlouho používaný jehelníček. Ledový vichr mu rozdíral kůži, než ji milosrdně znečitlivěl. Sevřel zuby a nespustil oči z ledovce. Ohromná ledová masa, majestátně proplouvající pod letadlem, připomínala strašidelnou plachetnici se vztyčenými plachtami. Rapp ubral plyn a zlehka pohnul řízením, takže silně nakloněné letadlo opsalo široký oblouk. Ignoroval stupňový ukazatel a odhadl úhel obrátky pouhým pohledem na blyštivou horu ledu přes Nethovo rameno. Třikrát ji obkroužil a čekal, až mu Neth dá znamení, aby letoun srovnal. Neth konečně vtáhl hlavu dovnitř a uchopil mikrofon. „Hadley! Ten ledovec je hladkej jak prdelka novorozeněte.“

„Něco tam dole je, poručíku,“ ozval se Hadley. „Mám právě na obrazovce parádní světelný...“

„Mám dojem, že jsem zahlédl tmavý objekt, kapitáne,“ skočil jim do hovoru Sloan. „Skoro až u hladiny na západní straně.“ Neth se obrátil k Rappovi: „Klesni na sedmdesát metrů.“ Trvalo pár minut, než povel splnil. Uplynuly další a letadlo stále kroužilo kolem ledovce rychlostí jen o třicet kilometrů za hodinu vyšší, než byla minimální hodnota pro udržení letadla ve vzduchu. „Ještě níž,“ přikázal Neth soustředěným hlasem. „O dalších třicet metrů.“

„Proč na tom zatraceným kopci rovnou nepřistaneme?“ navrhl Rapp téměř konverzačním tónem. Pokud vůbec byl napjatý, nedával to najevo. Tvářil se, jako by se mu chtělo spát. Jen drobné kapky potu nad obočím prozrazovaly jeho soustředění na riskantní leteckou akrobacii, kterou prováděl. Modravá úbočí ledovce se zdála být tak blízko, že snad stačilo jen natáhnout se přes Nethova ramena a dotknout se jich. A aby jeho nervy dostaly zabrat ještě víc, stěny ledovce se teď tyčily nad letadlem a jeho vrchol zmizel zcela z dohledu nad rámem oken pilotní kabiny. Jedno cuknutí, pomyslel si, jeden zrádný proud vzduchu a špička křídla zavadí o stěnu ledové hory a z letounu se v mžiku stane obrovská

káča rotující k záhubě. Neth si teď čehosi všiml... čehosi nezřetelného, čehosi na neviditelném pomezí představivosti a skutečnosti. Jen zvolna to nabývalo hmatatelných dimenzí, formy, jakou tomu dal člověk. Rappovi se zdálo, že to trvalo celou věčnost, než Neth konečně vtáhl hlavu do kabiny, zavřel boční okénko a zapnul mikrofon. „Sloane? Viděl jste to?“ Slova zněla toporně a zahuhlaně, jako kdyby Neth mluvil skrz polštář. Rapp se zprvu domníval, že je to tím, že má čelist a rty ztuhlé mrazem, ale když na něj vrhl letmý pohled, byl překvapen. Nethova tvář byla ztuhlá, avšak nikoli mrazem, nýbrž prázdným výrazem bezedného údivu.

„Viděl jsem to.“ Sloanův hlas se linul z interkomu jako mechanická ozvěna. „Ale nevěřil jsem, že je to možné.“

„Já taky ne,“ přisvědčil Neth, „ale je to tak – tam dole je loď, ztracená přízračná loď zalitá v ledu.“ Obrátil se k Rappovi a vrtěl přitom hlavou, jako kdyby nevěřil vlastním slovům. „Nerozeznal jsem žádné podrobnosti. Jen nezřetelný obrys přídě nebo zádi, těžko říct.“ Sejmul brýle a palcem pravé ruky naznačil pohyb vzhůru. Rapp si s povděkem oddychl, zvedl stroj do větší výšky, a tak se břicho letounu dostalo do bezpečné vzdálenosti od hladiny ledového Atlantiku. „Promiňte, poručíku.“ Ve sluchátkách zazněl Hadleyův hlas. Hrbil se nad přístrojem radaru a bedlivě studoval malý bílý bod téměř v samém středu obrazovky. „Nevím, jak je to důležitý údaj, ale ta věc v ledovci měří téměř čtyřicet metrů.“

„Patrně opuštěná rybářská loď.“ Neth si usilovně třel tváře a zakoušel silnou bolest, jak se mu do nich navracel krevní oběh. „Mám se spojit s velitelstvím distriktu v New Yorku a požádat o záchranný oddíl?“ zeptal se Rapp věcným tónem.

Neth zavrtěl hlavou. „Není třeba sem hnát záchrannou loď. Je evidentní, že tam nikdo nepřežil. Po přistání v Newfoundlandu vypracujeme podrobnou zprávu.“ Chvilí mlčeli. Pak se ozval Sloanův hlas.

„Kapitáne, přeleťte nad ledovcem. Vypustím na něj značkovací barvu, aby byl snáz rozpoznatelný.“

„Dobrý nápad, Sloane. Dám vám pokyn.“ Neth se opět obrátil k Rappovi. „Zalette ve výšce sto metrů nad nejvyšší bod ledovce.“ Boeing s motory pracujícími stále na nízký výkon se jako třetihorní pták hledající své pravěké hnízdo vyšplhal nad masivní ledovou horu. Sloan už zase stál u dveří do nákladového prostoru s rukou vyčkávavě vztyčenou. Potom na Nethův povel vyhodil ven téměř čtyřlitrovou nádobu plnou červené barvy. Nádobu se zmenšovala, až z ní byla jen drobná tečka, a pak dopadla na hladkou stěnu cíle. Sloan sledoval zářivě rudý pruh šířící se zvolna po povrchu miliony tun vážící hory ledu. „Přímo na komoru.“ Nethův hlas zněl teď téměř žvoviálně. „Záchranná výprava nebude mít problém ji najít.“ Pak náhle zvažněl a utkvěl pohledem v místě, kde bylo vidět část uvězněné lodi. „Chudáci. Jsem zvědavý, jestli se někdy dozvíme, co se jim stalo.“

I Rappovy oči teď hleděly vážněji. „Větší náhrobní kámen si sotva mohli přát.“

„Dlouho jim nevydrží. Čtrnáct dnů poté, co tahle hora ledu vpluje do Golfského proudu, nezbyde z ní ani tolik, co by vychladilo karton piv.“ V kabině se rozhostilo ticho, které monotónní hukot leteckých motorů jakoby ještě prohluboval. Muži na palubě mlčeli, každý se zabýval vlastními myšlenkami. Mohli jen mlčky pozorovat zlověstnou bílou homoli tyčící se z moře a dohadovat se o podstatě záhady, která se skrývala v jejím ledovém nitru. Po chvíli se Neth konečně pohodlně natáhl na sedadle do téměř vodorovné pozice a vrátil se mu opět jeho obvyklý neochvějný klid. „Mám jeden docela zajímavý nápad, podporučíku. Pokud nemáte v úmyslu zahučet i s touhle herkou do ledové vody, bylo by možná dobré dopravit nás domů, než palivové pumpy pojdou žízní.“ Zatvářil se hrozivě. „A prosím nerušit.“ Rapp šlehl po Nethovi zlostným pohledem, pak pokrčil rameny a stočil letadlo už podruhé na kurz k Newfoundlandu.

Když hlídkový letoun pobřežní policie zmizel na obzoru a chladný slaný vzduch vstřebal poslední dozvuky hukotu jeho motorů, ledová hora se opět tyčila nad hladinou v mrtvolné nehybnosti, která trvala od chvíle, kdy se téměř před rokem odlomila od ledovce na západním pobřeží

Grónska a byla proudem zahrnána na moře. Pak se téměř až u samé čáry ponoru hory začalo cosi lehce, téměř neznatelně pohybovat. Dva nerozeznatelné obrysy nabyly podoby postav dvou mužů, kteří teď stáli a hleděli za mizejícím letadlem. Ze vzdálenosti větší než dvacet kroků je prostým okem nebylo možné vidět – oba totiž měli na sobě bílé sněžné kombinézy, jež dokonale splývaly s bezbarvým pozadím. Stáli tam delší čas, trpělivě vyčkávali a naslouchali. Když se ujistili, že se hlídkové letadlo nevrátí, jeden z mužů poklekl a odhrnul ledovou tříšť, pod níž se objevila malá rádiová stanice. Muž vytáhl třímetrovou teleskopickou anténu, nastavil frekvenci a začal otáčet ladicím knoflíkem. Nemusel ladit dlouho ani příliš pozorně. Kdosi tuto frekvenci bedlivě hlídal, a odpověď tak přišla téměř okamžitě.

1

KORVETNÍ KAPITÁN LEE KOSKI SEVŘEL V ZUBECH TROUBEL KUKUŘIČNÉ dýmky, v pěst sevřené ruce vrazil ještě o něco hlouběji do kapes kožešinou lemované větrovky a otrásl se pronikavým chladem. Ze svých jedenačtyřiceti let a dvou měsíců prožil půldruhého roku ve službě u pobřežní policie Spojených států. Byl malé postavy, hodně malé, a jeho těžké, mnohovrstevné oblečení vzbuzovalo dojem, že je stejně široký jako vysoký. Intenzita pohledu jeho modrých očí pod střapatými světlými vlasy byla trvalá bez ohledu na jeho momentální rozpoložení. Vyznačoval se sebejistým vystupováním perfekcionisty, rysem, který mu nemalou měrou pomohl ke jmenování velitelem Catawaby, nejnovějšího plavidla pobřežní policie. Pevně rozkročen stál na můstku, a když promluvil na obrovitého muže, stojícího po jeho boku, nestálo mu to ani za pohyb. „I s radarem se pěkně zapotí, než nás v tomhle počasí najdou.“ Tón jeho hlasu byl stejně rázný a pronikavý jako chlad atlantického vzduchu. „Viditelnost není větší než jednu míli.“

Poručík Amos Dover, první důstojník Catawaby, cvrnkl nedopalek cigarety vysoko do vzduchu a s téměř vědeckým zájmem sledoval, jak se malého kouřícího válečku chopil vítr a unášel ho nad velitelským můstkem daleko na rozvlněné moře. „Koneckonců je to jedno,“ procedil rty, které v ledovém větru dostávaly modrý nádech. „Vzhledem k tomu, jak to s námi cloumá, pilot toho vrtulníku by musel být totálně šílený nebo totálně opilý, anebo oboje, kdyby začal jen uvažovat o přistání.“ Ukázal k přistávací plošině na zádi Catawaby, mokré od mořské vody hnané větrem.

„Někteří lidé kašlou na to, jak zemřou,“ řekl Koski příkře. „Nikdo nemůže říct, že jsme je nevarovali.“ Nejen, že Dover vypadal jako veliký

medvěd, ale zdálo se, že i jeho hlas bručivě pramení kdesi hluboko v žaludku. „Spojil jsem se s vrtulníkem vzápětí poté, co odstartoval ze St. John's, a informoval jsem je o tom, že moře je rozbouřené a že bych rozhodně jejich přílet nedoporučoval. Jediné, čeho jsem se dočkal místo odpovědi, bylo pilotovo zdvořilé poděkování.“

Začalo pršet a poryvy větru bičovaly loď dešťovými clonami rychlostí pětáctýřicet kilometrů v hodině, což přinutilo všechny členy posádky konající službu na palubě sáhnout po pláštěnkách z voskovaného plátna. Naštěstí pro Catawabu i posádku se teplota držela pár stupňů nad nebezpečím námrazy, která by pokryla loď celistvým ledovým povlakem. Koski a Dover si právě navlékli pláštěnky, když to v tlapači na můstku kovově zachřestilo.

„Kapitáne, právě jsme vrtulník zachytili na radaru a navádíme ho k nám.“ Koski potvrdil příjem zprávy do ručního mikrofonu. Pak se otočil k Doverovi. „Obávám se, že začíná jít do tuhého.“

„Pozastavujete se nad tím, k čemu tolik naléhání, abychom vzali na palubu cestující?“ zeptal se Dover.

„A vy ne?“

„Taky. Stejně jako nechápu, proč rozkaz zastavit a přijmout civilní vrtulník přišel přímo z centrály ve Washingtonu, a ne z našeho distriktního velitelství.“

„Od velitele je to trestuhodná nezodpovědnost, když nám neřekl, co vlastně ti lidé chtějí,“ zavrčel Koski. „Aspoň jedno je ale jisté: nečeká je výletní plavba na Tahiti.“ Náhle Koski zpozorněl a nastavil ucho směrem, odkud byl slyšet narůstající zvuk rotorové vrtule. Vrtulník byl v těžké mlze ještě půl minuty neviditelný. A pak jej oba muži spatřili v témž okamžiku. Přilétal od západu, letěl deštěm a mířil po přímé linii k lodi. Koski poznal okamžitě, že je to Ulysses Q55, jeho dvoumístná civilní verze, stroj, který může uletět i tři sta osmdesát kilometrů za hodinu. „Je to cvok, jestli se o to pokusí,“ poznamenal Dover suše. Koski poznámku přešel. Chopil se opět mikrofonu a vyštěkl do něj: „Spojte se s pilotem vrtulníku a řekněte mu, ať se nepokouší o přistání, dokud se probíjíme třímetrovými vlnami.“

Povězte mu, že odmítám nést odpovědnost za jakýkoli unáhlený krok z jeho strany.“

Pár vteřin čekal, očima se vpíjel do vrtulníku. „Tak co?“ Reprodukter zařachtal odpověď: „Pilot říká, že si cení vaší pozornosti, kapitáne, a dovo-luje si vás požádat o pár mužů, kteří by byli po ruce, aby zabezpečili jeho stroj okamžitě poté, co se dotkne paluby.“

„Povýšený fracek,“ prohlásil Dover. „Nic víc než povýšený fracek.“ Koski vystrčil bojovně bradu vpřed, jak se ještě divočeji zakousl do trou-bele dýmky. „Kdyby jen povýšený! Ono je totiž docela dobře možné, že mi ten idiot zničí celou loď.“ Pak odevzdaně pokrčil rameny, uchopil megafon a zavelel do něj: „Thorpe! Mějte svoje lidi v pohotovosti, abyste mohli okamžitě po přistání vrtulník zabezpečit. Ale proboha, ať nevystřikují hlavu dřív, než dosedne – a pro jistotu mějte po ruce i havarijní četu.“

„Řeknu vám,“ pronesl Dover měkce, „že bych s těmi chlápky tam nahoře ve vzduchu neměnil ani za všechny sexuální symboly Holly-woodu.“

Catawaba nemůže plout čelně proti větru, kalkuloval Koski možnosti, protože turbulence, které by její mohutná konstrukce vyvolala, by vmetly letoun vstříc neodvratné záhubě. Když však loď zvolí boční kurz, vlny ji rozhoupají tak silně, že to rovněž ohrozí hladké dosednutí vrtulníku na přistávací plošinu. Roky praxe a rozvaha, obohacené o dokonalou zna-lost plavebních vlastností Catawaby, vyústily nakonec do téměř rutin-ního řešení. „Nastavíme se po větru a přídí k otevřenému moři. Snižte rychlost a proveďte nutné změny kurzu.“ Dover přikývl a šel dát pokyny kormidelníkovi. Vrátil se za okamžik: „Příd' k otevřenému moři podle roz-kazu a stabilní podle možností.“ Koski a Dover s obavami hleděli na ostře žlutý vrtulník, jak se prodírá mlhou, jak se noří do protivětru a přibli-žuje se v třicetistupňovém úhlu nad rozčeřenou stopou, kterou za sebou Catawaba zanechávala, k její zádi. I když vítr na stroj nemilosrdně úto-čil, pilotovi se jakýmsi způsobem dařilo držet jej ve vyrovnané pozici. Ve vzdálenosti asi sto metrů začal ztrácet rychlost, až se nakonec jako přerostlý ledňáček zastavil ve vzduchu nad zvedající se a zase klesající

přistávací plošinou. Koskimu to připadalo jako celá věčnost, co se vrtulník držel ve stále stejné výšce, a pilot odhadoval, jak vysoko se na hřbetě každé vlny zvedne záď lodi. A pak náhle, v okamžiku, kdy přistávací plošina dosáhla nejvyššího bodu, pilot uzavřel klapky a Ulysses se měkce posadil na Catawabu zlomek vteřiny předtím, než záď lodi prudce poklesla do brázdy mezi vlnami. Stroj ještě ani nesesedl plnou vahou na plošinu, když pět mužů z posádky lodi vyběhlo na rozhoupanou palubu a v silném větru začali zajišťovat vrtulník, aby jej mohutnější poryv nesmetl z paluby do moře. Brzy utichl motor, dotočila se vrtule a otevřely se postranní dveře. Dva muži s hlavami vtaženými mezi ramena v obraně proti dešti seskočili na plošinu.

„To je hajzl!“ pronesl Dover polohlasně a s obdivem. „Dokázal, že to vypadalo jednoduše.“

Koski se tvářil přísně. „V jejich vlastním zájmu jim doporučuju, ať jsou jejich pověřovací listiny v prvotřídním pořádku – a pověření ať pochází z nejvyššího velitelství ve Washingtonu.“ Dover se pousmál. „Třeba to jsou kongresmani na inspekční cestě.“

„To sotva,“ odsekl Koski stroze.

„Mám je zavést do vaší kabiny?“

Koski zavrtěl hlavou. „Ne. Přivítej je mým jménem a vezmi je do důstojnické jídelny.“ Pak se mazaně usklíbl. „Jediné, co mě teď opravdu zajímá, je hrnek horké kávy.“ Dvě minuty nato už kapitán Koski seděl u stolu v důstojnické jídelně a zkrehlýma rukama lačně svíral kouřící šálek horké černé kávy. Už ho téměř zpoloviny vypil, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Dover a za ním se hrnul obtloustlý mužík s velkými brýlemi bez obrouček posazenými na plešatém temeni hlavy, kterou jen po stranách vroubily dlouhé neupravené bílé vlasy. I když na první pohled na Koskiho působil dojmem typického šíleného vědce, jeho tvář byla kulatá a dobromyslná a z hnědých očí probleskovaly živé ohníčky. Neznámý zpozoroval kapitána a s napřaženou rukou zamířil podél stolu k němu. „Vy jste jistě kapitán Koski. Jmenuju se Hunnewell, doktor Bili Hunnewell. Mrzí mě, že vám způsobujeme tyhle nepříjemnosti.“

Koski vstal a potřásl Hunnewellovi rukou. „Vítejte na palubě, doktore. Posadte se. Dáte si kávu?“

„Kávu? Tu nesnáším,“ odpověděl Hunnewell s odporem. „Ale dal bych nevím co za doušek horkého kakaa.“

„Kakao máme taky,“ ujistil ho Koski. Zaklonil se na židli a zavolal: „Brady!“

Z kuchyně se vynořil stevard v bílém žaketu. Byl vytáhlý, hubený a kráčel houpavou chůzí, jakou dává světu jen Texas. „Ano, pane. Co to bude?“

„Šálek kakaa pro našeho hosta a ještě dvě kávy pro poručíka Dovera a pro...“ Koski se odmlčel a tázavě vyhlížel někoho za Doverem. „Zdá se, že nám schází pilot doktora Hunnewella.“

„Bude tu za okamžik.“ Dover měl utrápený výraz. Zdálo se, že se snaží vyslat Koskimu varovný signál. „Chtěl se ujistit, že vrtulník bude náležitě zabezpečen.“

Koski chvíli zkoumavě hleděl na Dovera, ale pak to přešel. „Takže zatím takhle, Brady. A přineste i konvici, ještě bych si dolil.“ Brady jenom přikývl a zmizel zase v kuchyni.

Hunnewell promluvil: „Řeknu vám, je to opravdu nádherný pocit mít kolem sebe zase čtyři pevné stěny. Sedět v tom vibrujícím stroji a v bublině z plastiku, která jediná vás dělí od živlů, z toho by člověk zešedivěl.“ Prohrábl rukou pár zbylých bílých pramenů vlasů kolem lebky a zakřenil se.

Koski postavil hrnek kávy na stůl, úsměv však neopřetoval. „Asi si neuvědomujete, doktore Hunnewelle, jak blízko jste byl nejen ke ztrátě svých posledních vlasů, ale přímo sebe sama. Jen pomyslet na let v takovém počasí, to byl od vašeho pilota vrchol nezodpovědnosti.“

„Ujišťuji vás, pane, že byl nutný.“ Hunnewell mluvil mírným tónem, jaký by asi použil při vyučování žáčka. „Vy, vaše loď i vaše posádka jste pro nás nezbytní a čas je přitom kritický faktor. Nemůžeme si dovořit ztratit ani minutu.“ Z náprsní kapsy vyndal list papíru a posunul jej po stole ke Koskimu. „Než vám objasním důvod naší přítomnosti, musím vás požádat o okamžitou změnu kurzu na tyto souřadnice.“ Koski přijal papír, ale nezačetí se do něj. „Odpusťte, doktore Hunnewelle, ale nejsem

oprávněně vyhovět vašemu požadavku. Jediný příkaz, který jsem dostal z velitelství, je vzít na palubu dva cestující. O vaší plné moci velet mé lodi v něm nebyla zmínka.“

„Nechápete situaci.“

Koski nad hrnkem kávy provrtával Hunnewella pohledem. „To je vyřízená záležitost, doktore. A teď mi řekněte, o co vám jde? Proč jste tady?“

„Uklidněte se, kapitáne. Nejsem žádný nepřátelský agent, který má za úkol poškodit vaši vzácnou loď. Mám diplom z oceánografie a momentálně pracuji pro NUMA, Národní podmořskou a námořní agenturu.“

„V pořádku,“ pronesl Koski klidným hlasem. „Na druhou otázku jste však neodpověděl.“

„Možná bych mohl vnést do věci světlo.“ Nový hlas, který zazněl, byl mírný, ale zároveň z něj vyzařovala jistota a autorita. Koski na židli znehybněl, pak se otočil k postavě, která se nedbale opírala o rám dveří. Byla to vysoká, dobře stavěná postava muže se snědou tváří, tvrdými, téměř krutými rysy a pronikavými zelenými očima – to všechno svědčilo o tom, že tomuto muži není radno vstupovat do cesty.

Na sobě měl modrou leteckou bundu a uniformu letectva, působil uvolněně, ale stále ve střehu, a ke Koskimu vyslal povýšený úšklebek. „Tak tady jste, konečně,“ hlasitě si ulevil Hunnewell. „Kapitáne Koski, rád bych vám představil majora Dirka Pitta, ředitele odboru speciálních úkolů NUMA.“

„Dirk Pitt?“ Koskiho hlas zněl jako nepodařená ozvěna. Šlehl pohledem po Doverovi a významně zvedl obočí. Dover jen pokrčil rameny a zdálo se, že je nespůj. „Nejste náhodou tentýž Pitt, který loni rozprášíl v Řecku podmořský pašerácký gang?“

„Tam bylo dalších nejmiň deset lidí, kterým náleží hlavní díl zásluh na úspěchu té akce,“ odpověděl Pitt.

„Důstojník letectva angažující se v oceánografických programech,“ poznamenal Dover. „Nejste tak trochu mimo svůj obor, majore?“

Vrásky okolo Pittových očí se stáhly k úsměvu. „O nic víc než příslušník námořnictva, který letěl na Měsíc.“

„Bod pro vás,“ uznal Koski. Objevil se Brady a naservíroval jim kávu a kakao. Ještě jednou zmizel a hned byl zase zpět, položil na stůl táč s obloženými chleby a pak už zmizel ze scény nadobro. Koski se necítil ani trochu ve své kůži. Vědec z významné státní agentury, to není nic příjemného. Důstojník z jiného odboru téže služby, proslulý nebezpečnými výstřelky – ještě horší. Ale kombinace těch dvou, jaká teď seděla proti němu u stolu a určovala, co má dělat a kam má plout – to byla učiněná katastrofa. „Jak jsem už říkal, kapitáne,“ navázal Hunnewell netrpělivě. „Musíme se co možná nejrychleji dostat na pozici, kterou jsem vám předal.“

„Ne,“ oponoval Koski tvrdě. „Lituji, jestli se vám zdá můj postoj tvrdohlavý, ale budete se mnou jistě souhlasit, že mám plné právo váš požadavek odmítnout. Jako kapitán této lodi podléhám výlučně rozkazům, které přicházejí buď z velitelství pobřežní policie distriktu New York, nebo z vrchního velitelství ve Washingtonu.“ Odmlčel se, aby si nalil další šálek kávy. „A rozkaz zněl vzít na palubu dva cestující, nic víc. Splnil jsem jej, a teď se budu držet svého původního hlídkového kurzu.“ Pittovy oči hodnotily Koskiho kamenný výraz tak, jako metalurg zkoumá hřídel z vysoce kvalitní oceli, nemá-li někde prasklinu. Poté se náhle obezřetně vydal ke dveřím do kuchyně a nahlédl dovnitř. Brady se tam zrovna chystal vysypat objemný pytel brambor do velkého hrnce s vřící vodou. Se stejnou pečlivostí pak Pitt nahlédl i do chodby před jídelnou. Viděl, že jeho hra zabírá: Koski s Doverem ho střídavě sledovali a vyměňovali si nechápavé pohledy. Konečně se zdálo, že je Pitt spokojen, že nikdo nevítaný nenaslouchá. Přešel ke stolu, posadil se a naklonil se těsně k oběma důstojníkům pobřežní policie. Hlas ztišil do šepotu. „Dobrá, pánové, řeknu vám, o co jde. Souřadnice, které vám předal doktor Hunnewell, určují přibližnou pozici vrcholně důležitého ledovce.“

Koskimu se trochu nahrnula krev do tváře, ale dokázal zachovat klid. „Možná vám moje otázka bude připadat hloupá, majore, ale jaký ledovec považujete za důležitý?“

Paenza, která následovala, byla efektní. „Takový, ve kterém je zalita loď. Ruský rybářský trawler, mám-li být přesný, naládovaný tou nejmodernější

a neúčinnější špionážní technikou, jakou sovětská věda vymyslela. To nemluvím o kódech a údajích o jejich výzvědné činnosti na celé západní polokouli.“ Koski nehnul brvou. Aniž spustil oči z Pitta, vyndal z kapsy pytlík s tabákem a začal si nevzrušeně cpát dýmku. „Před šesti měsíci,“ pokračoval Pitt, „se ruský trawler Novgorod plavil ve vzdálenosti pouhých pár mil od pobřeží Grónska a monitoroval dění na raketové základně amerických leteckých sil na ostrově Disko. Letecké snímky ukázaly, že Novgorod se ježí všemi typy antén pro elektronický příjem, co jsou v katalogích, a ještě nějakými navíc. Rusové neztratili nervy, trawler a jeho posádka, pětatřicet dokonale vycvičených mužů a taky žen, nikdy nevpluly do grónských teritoriálních vod. Naši piloti pohled na loď dokonce vítali, protože jim za špatného počasí sloužila jako orientační bod. Ruská výzvědná plavidla bývají většinou po třiceti dnech mise odvolána, toto však zůstalo na místě plné tři měsíce. Naše Námořní výzvědná služba tápala, co se vlastně děje. A pak jednoho bouřlivého rána byl Novgorod pryč. Trvalo tři týdny, než jej nahradila jiná loď. Tahle prodleva prohloubila záhadu – Rusové doposud nikdy neporušili pravidlo, podle kterého loď opustí své stanoviště teprve ve chvíli, kdy je vystřídána jinou.“ Pitt se odmlčel a odklepl do popelníku cigaretu. „Novgorod se mohl vydat na zpáteční cestu domů pouze dvěma trasami. Jedna vede přes Baltské moře do Leningradu a druhá Barentsovým mořem do Murmansku. Britové a Norové nás ujistili, že neproplul ani jednou z nich. Zkrátka kdesi mezi Grónskem a evropským pobřežím Novgorod zmizel a s ním všichni, kdo byli na palubě.“

Koski odložil hrnek a zamyšleně hleděl na jeho skvrnité dno. „Připadá mi trochu divné, že pobřežní policie nedostala o tomto případě žádné hlášení. Jsem si jistý, že se ke mně nedoneslo nic o pohřešovaném ruském trawleru.“

„Ve Washingtonu byli neméně překvapení. Proč by Rusové chtěli ztrátu Novgorodu utajit? Nabízí se jediná logická odpověď, že totiž nechtějí, aby západní země narazily na jakoukoli stopu jejich nejmodernějšího špionážního plavidla.“

Koski se sarkasticky pousmál. „Vy po mně chcete, abych uvěřil v existenci sovětské výzvědné lodi uvězněné v ledovci? Majore, ale no tak! Já přestal věřit pohádkám už v době, kdy jsem zjistil, že tam za tou duhou není žádná země Oz a že pod ní není zakopaný žádný divotvorný hrnec plný zlata.“

Pitt mu sarkastický úsměv vrátil. „Nicméně byl to právě jeden z vašich vlastních hlídkových letounů, který zaznamenal obrys lodi připomínající trawler v ledovci na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky.“

„Je pravda,“ odvětil Koski chladně, „že Catawaba je ze všech našich lodí nejbližší této pozici, ale nechápu, proč rozkaz prozkoumat nález nepřišel přímo z distriktního velitelství v New Yorku.“

„Stěžejní zásada každého špionážního příběhu: utajení,“ vysvětloval Pitt. „Poslední věc, kterou by si hoši ve Washingtonu přáli, je zveřejnění nálezu prostřednictvím rádiových vln. Naštěstí i pilot letadla, které ledovec našlo, počkal s vypracováním podrobné zprávy až po přistání. Naším úkolem je teď dostat se k trawleru dřív, než se o něm dozvědí Rusové. Doufám, kapitáne, že si uvědomujete, jak cenná je pro naši vládu každá tajná informace o sovětské špionážní flotile.“

„Připadalo by mi mnohem praktičtější dopravit na ledovec vědce, kteří rozumějí elektronice a principům špionáže.“ Mírnou změnu, jaká nastala v Koskiho tónu, by stěží bylo možné nazvat zklidněním, ale byla zřetelná. „Odpusťte, ale pilot a oceánograf, to mi nedává smysl.“

Pitt vrhl pronikavý pohled na Koskiho, pak na Dovera a potom opět na Koskiho. „Může se to tak zdát,“ odpověděl tichým hlasem, „ale má to svůj účel. Rusové nejsou ani zdaleka naivní, pokud jde o výzvědné operace. Nepochybně by pojali podezření, kdyby vojenský letoun začal kroužit nad otevřeným mořem, kam se loď dostane jen zřídka, pokud vůbec. Naopak o letounech NUMA je všeobecně známo, že se účastní vědeckých projektů v odlehlých vodách.“

„Jaká je vaše kvalifikace?“

„Mám zkušenosti s pilotováním vrtulníku v arktických povětrnostních podmínkách,“ odpověděl Pitt. „Doktor Hunnewell je zase bezesporu jednou ze světových autorit na ledovcové útvary.“

„Chápu,“ pronesl Koski zvolna. „Doktor Hunnewell prozkoumá ledovec předtím, než se na něj vrhnou hoši z výzvědných služeb.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Hunnewell. „Pokud ta loď v ledu je skutečně Novgorod, bude na mně stanovit nejvhodnější způsob, jak se k ní dostat. Nepochybuji o tom, kapitáne, že víte, jak problematické je zacházení s ledovci. Je to, jako když řezáte diamant – stačí drobná chyba, a vzácný kus je znehodnocený. Příliš velká nálož termitu uložená na nesprávné místo, a led pukne a rozpadne se. Stejně tak náhlé a prudké tání může způsobit posun jeho těžiště a obrátit ledovec hlavou dolů. Chápete tedy jistě, že je nezbytně nutné provést důkladný průzkum ledovce, abychom měli šanci dostat se k Novgorodu s minimálním rizikem.“

Koski se uvolnil a viditelně z něho spadlo napětí. Zrakem utkvěl na okamžik v Pittových očích a pak se pousmál. „Poručíku Doveře!“

„Ano, pane?“

„Vyplňte pokyny těchto pánů a nasměrujte loď plným výkonem na 47° 36' severní šířky a 43° 17' západní délky. Zároveň uvědomte distriktní velitelství v New Yorku o našem záměru opustit určenou pozici.“ Očekával změnu výrazu Pittovy tváře, avšak žádná nenastala. „Neurazte se, kapitáne,“ řekl Pitt klidným tónem. „Navrhuji vynechat depeši vašemu distriktnímu velitelství.“

„To není nějaká moje podezíravost, majore,“ vysvětloval Koski omluvně. „Jde jen o to, že nejsem oprávněn vydat se napříč severním Atlantikem, aniž bych uvědomil pobřežní policii, kde se právě nachází její loď.“

„Dobrá, přesto bych ocenil, kdybyste se nezmiňoval o cíli naší cesty.“ Pitt dokouřil cigaretu. „A dejte, prosím, zprávu i centrále NUMA ve Washingtonu, že jsme s doktorem Hunnewellem v pořádku dorazili na palubu Catawaby a že budeme pokračovat v letu do Reykjavíku, jakmile se zlepší počasí.“

Koski zvedl udiveně obočí: „Do Reykjavíku na Islandu?“

„Ano, náš konečný cíl,“ přisvědčil Pitt.

Koski se chystal něco říct, pak si to ale rozmyslel a pokrčil rameny: „Raději vám ukážeme vaše kabiny, pánové.“ Obrátil se k Doverovi.

„Doktora Hunewella můžeme dát k našemu lodnímu strojníkovi. A major Pitt může bydlet s vámi, poručíku.“

Pitt se pousmál na Dovera a pak se obrátil zpět na Koskiho. „Chcete mě mít pod dohledem?“

„To jste řekl vy, ne já,“ odpověděl Koski a byl překvapen bolestným výrazem, který přelétl po Pittově tváři.

ČTYŘI HODINY NATO UŽ PITT USÍNAL NA LŮŽKU VKLÍNĚNÉM DO OCELOVÉHO kotce, o kterém Dover mluvil jako o své kabině. Byl unavený téměř až k bodu fyzické bolesti, avšak hlavou se mu honilo příliš mnoho myšlenek, jež mu nedovolily uložit se do rajske náruče hlubokého spánku. Před týdnem touto dobou seděl se skvostně sexy rusovláskou na terase kalifornského hotelu Newporter Inn a shlížel na barvitou vodní scénérii newportské pláže. S něhou si vzpomněl na to, jak jednou rukou hladil dívku a v druhé držel sklenici whisky s ledem a spokojeně sledoval jachty jako přízraky klouzající přístavem zalitým měsíčním světlem. Teď trpěl sám na skládacím lůžku tvrdém jak pryč na rozhoupaném kutru pobřežní policie kdesi v mrazivých vodách severního Atlantiku. Musím být čestným členem klubu masochistů, napadlo ho, jestliže se dobrovolně přihlásím ke každému bláznivému podniku, který si vymyslí admirál Sandecker. Admirálu Jamesi Sandeckerovi, řediteli Národní podmořské a námořní agentury, by se asi výraz bláznivý podnik nelíbil – zatraceně nepříjemná záležitost by jeho stylu odpovídala lépe. „Je mi moc líto, že vás vytahují ze slunné Kalifornie, ale tahle zatraceně nepříjemná záležitost nám přistála v klíně.“ Sandecker, drobný mužík s ohnivě rudými vlasy a supím výrazem, zamával dvacetimetrovým doutníkem ve vzduchu jako taktovkou: „Měli bychom se zapojit do vědeckého podmořského výzkumu. Proč my, ptáte se? Proč ne námořnictvo? Člověk by řekl, že pobřežní policie by měla být schopná poradit si s vlastními problémy.“ Nespokojeně zavrtěl hlavou a potáhl z doutníku. „Nicméně, uvrtnali do toho nás.“

Pitt dočetl složku a položil žluté desky s nápisem DŮVĚRNĚ na admirálův stůl. „Netušil jsem, že je možné, aby loď zamrzla v ledovci.“

„Je to vrcholně nepravděpodobné, avšak doktor Hunnewell mě ujišťuje, že stát se to může.“

„Může být problém ten ledovec najít. Uplynuly už čtyři dny od doby, co jej zaměřila pobřežní policie. Tahle přerostlá kostka ledu už může být za tu dobu na půli cesty k Azorským ostrovům.“

„Doktor Hunnewell zmapoval rychlost proudění vody v oblasti třiceti čtverečních mil. Pokud bude dobrá viditelnost, neměly by nastat potíže s lokalizací ledovce, zvláště když jej pobřežní policie označila červenou barvou.“

„Lokalizovat je jedna věc,“ namítl zamyšleně Pitt, „přistát na něm s vrtulníkem druhá. Nebylo by snadnější a méně nebezpečné dostat se k němu...“

„Ne!“ skočil mu do řeči Sandecker. „Žádné lodě. Pokud ta věc v ledovci je tak významná, jak si myslím, že je, nechci vidět ve vzdálenosti pětasedmdesát kilometrů od ní nikoho kromě vás a doktora Hunnewella.“

„Možná vás to překvapí, admirále, ale já ještě nikdy nepřistával s vrtulníkem na kusu ledu.“

„Pravděpodobně ještě nikdo. Proto jsem se obrátil na vás jako na ředitele odboru speciálních úkolů.“ Sandecker se škodolibě usmál. „Máte až neuvěřitelně vysoké skóre úspěšných misí.“

„Předpokládám,“ řekl Pitt nevinně, „že i tentokrát je to na bázi dobrovolnosti?“

„Nedovolil bych si to jinak.“

Pitt odevzdaně pokrčil rameny: „Nechápu, proč vám pokaždé tak snadno podlehnu, admirále. Někdy si říkám, že si mě tu chováte jako spolehlivého pokusného králíka.“

Na Sandeckerově tváři se usídlil široký úsměv. „To jste řekl vy.“

ZÁPADKA CVAKLA A DVEŘE DO KABINY SE OTEVŘELY. PITT LÍNĚ ZAMŽOURAL jedním okem a spatřil, jak dovnitř vstupuje doktor Hunnewell. Obloustlý vědec provedl akrobatický manévř mezi Pittovým lůžkem a Doverovým šatníkem a konečně se protáhl k malému křesílku před

psacím stolem. Zazněl slyšitelný dvojhlas jeho výdechu a skřípavého protestu křesla, ve kterém se plnou vahou uvelebil. „Jak se probůh takový obr jako Dover vměstná do něčeho takhle mrňavého?“ zazněla nevěřičná řečnická otázka. „Jdete pozdě,“ zívł Pitt. „Očekával jsem vás už před pár hodinami.“

„Nemohl jsem se plížit kolem rohů nebo se sem spustit ventilací, jako když jdu na sraz špionů. Musel jsem počkat na nějakou záminku, abych si s vámi mohl promluvit.“

„Na záminku?“

„Ano. Kapitán Koski se dává poroučet. Bude se podávat večere.“

„K čemu taková konspirace?“ Pittův údiv vypadal naprosto bezelstně. „Nemáme co skrývat.“

„Nemáme co skrývat! Nemáme co skrývat! Lžete jim jako panna čekající své první přijímání a pak klidně řeknete, že nemáme co skrývat?“ Hunnewell nevěřičně vrtěl hlavou. „Postavili by nás oba před popravčí četou, kdyby se pobřežní policie dozvěděla, jak jsme je oblafli, abychom mohli použít jedno z jejích nejlepších plavidel.“

„Vrtulníky mají tu nepříjemnou vlastnost, že nedokážou létat, mají-li v palivových nádržích jen vzduch,“ řekl Pitt sarkasticky. „Potřebujeme základnu a také místo, kde bychom mohli tankovat. Catawaba je jediná loď v oblasti, která nám tohle může poskytnout. A kromě toho, byl jste to vy, kdo zfalšoval zprávu velení pobřežní policie – v tom jedete jenom vy sám.“

„A ta neuvěřitelná povídka o pohřešované ruské lodi? Nehodláte snad popírat, že ta je od začátku do konce vaše?“

Pitt si založil ruce za hlavu a zahleděl se do stropu. „Zdalo se mi, že jsou z ní všichni nadšeni.“

„Ta jde jen na vaše triko. Byla to největší všivárna, jaké jsem byl kdy svědkem.“

„Rozumím vám. Jsou chvíle, kdy sám sebe nenávidím.“

„Přemýšlel jste o tom, co se stane, až kapitán Koski prokoukne náš ďábelský plán?“

Pitt vstal a protáhl se. „Uděláme to, co by udělali dva běžní čistokrevní američtí zločinci.“

„A to je co?“ naléhal pochybovačně Hunnewell.

Pitt se usmál. „Začneme se tím zabývat, až k tomu dojde.“

2

ZE VŠECH SVĚTOVÝCH OCEÁNŮ JE ATLANTIK JEDINÝ NAPROSTO NEVYZPYTATELNÝ. Tichý oceán, Indický, a dokonce i Severní ledový, každý z nich má sice své zvláštnosti, avšak jedno mají společné: jen zřídka opomenou dát včas najevo rozmary, které chystají. Atlantik, zvláště na sever od patnácté rovnoběžky, je jiný. Jeho skelně klidná hladina se během pár hodin dokáže proměnit ve zpěněný kotel, v němž zuří uragán o síle dvanáct. Jindy je zase šibalství Atlantického oceánu přesně opačné povahy. Silný vítr a vzedmutá hladina mohou v noci dávat všechny indicie nadcházející bouře, avšak přijde rozbřesk a je tu jen azurové zrcadlo pod jasnou oblohou. Právě taková scenerie uvítala posádku Catawaby: slunce nového dne je spatřilo brázdit klidnou hladinu. Pitt se probouzel pomalu, oči se jen pozvolna zaostřovaly na obří spodky vyplněné k prasknutí Doverovým pozadím. Jeho držitel se skláněl nad malým umývadlem a čistil si zuby. „Vypadáte rozkošně,“ řekl Pitt.

Dover se otočil, zubní kartáček zapíchnutý kdesi v levých dolních stoličkách. „E?“

„Povídám, dobré ráno!“

Dover jen pokývl v odpověď, probublal cosi nesrozumitelného zubní pastou a otočil se opět k umývádlu.

Pitt se posadil a naslouchal. Slyšel hučení motorů a jediný další mechanický zvuk na doslech pocházel od teplého vzduchu hnaného ventilací. Pohyb lodi byl tak hladký, že byl sotva citelný.

„Nerad bych vypadal jako krutý hostitel, majore,“ řekl Dover s úsměvem, „ale doporučil bych vám vylézt z pelechu. Během půldruhé hodiny bychom měli vplout do oblasti, která vás zajímá.“